

komme med sådanne tilkendegivelser, således at han vil kunne ifalde et ansvar for at undlade dette. I det omfang ministeren fremkommer med tilkendegivelser, vil han selvsagt have ansvaret for indholdet af disse i henhold til ministeransvarlighedslovens regler.

e. Endelig har ministeren beføjelsen til at tage lovgivningsinitiativer og til at udstede generelle administrative forskrifter. I det omfang ministeren gør dette, vil han have et ansvar for indholdet af disse initiativer. Det må endvidere antages, at ministeren vil kunne have en initiativpligt i medfør af de nævnte beføjelser, således at han vil kunne pådrage sig et ansvar for at undlade at tage de initiativer, der er fornødne.

I bemærkningerne til L 31 (og L 32) anføres det, at ministerens beføjelser i en række henseender »delegeres« til Domstolsstyrelsen. Det er næppe en heldig sprogbrug, da den kan lede tanken hen på, at det er ministeren, der delegerer. Det er det ikke. Sagen er, at kompetencen direkte ved lov (L 32, § 1, nr. 5, 24 og 25 og §§ 3-8) henlægges til styrelsen. (Se L 31, alm.bem. pkt. 6.2., samt L 32, bem til § 1, nr. 5).

f. Med hensyn til hovedsagen i L 31 - at ministeren ikke vil få nogen instruktionsbeføjelse over for Domstolsstyrelsen - kan man spørge, hvad der vil ske, hvis Rigsrevisionen kritiserer et bevillingsmæssigt forhold i Domstolsstyrelsen, og Domstolsstyrelsen ikke vil rette sig efter kritikken (jf. også Rigsrevisionens hørings svar omtalt i L 31, alm.bem. pkt. 10.1.1.).

Det er klart, at ministeren - da han er uden instruktionsbeføjelse - ikke vil kunne befale Domstolsstyrelsen at rette sig efter kritikken. Ministeren vil derfor heller ikke kunne drages retligt til ansvar for Domstolsstyrelsens nægtelse. Ministeren vil selvsagt heller ikke kunne drages til ansvar for selve det kritisable bevillingsmæssige forhold i styrelsen.

Dette betyder imidlertid ikke, at der ikke er mulighed for at søge et ansvar for de bevillingsmæssige forhold gjort gældende. Medlemmer af bestyrelsen for Domstolsstyrelsen vil således kunne indbringes for Den Særlige Klageret, der vil kunne afsætte bestyrelsens medlemmer, hvis der er tale om grove forsømmelser mv., jf. L 31, § 6, stk. 3. Ministeren vil have kompetence til at foretage denne indbringelse, og bestyrelsen vil selv have kompetence til at indbringe enkeltmedlemmer. I særlige tilfælde må det endvidere antages, at ministeren vil kunne have en pligt til

at benytte sin indbringelses-kompetence, jf. ovenfor pkt. b. Og Folketinget vil - ihvertfald politisk - kunne søge at tvinge ministeren til at gøre det.

Hertil kommer, at bestyrelsen for Domstolsstyrelsen vil kunne ifalde et ansvar efter straffelovens regler om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv mv., navnlig straffelovens §§ 156-157. Det samme vil de ansatte i Domstolsstyrelsen. I det omfang disse er tjenestemænd, vil der over for dem tillige af styrelsen kunne gøres et tjenstligt ansvar gældende efter tjenestemandslovens regler om tjenstlige forseelser. Over for overenskomstansatte vil der af styrelsen kunne gøres brug af de almindelige ansættelsesretligt hjemlede ledelsesbeføjelser.

Ved mindre grove forhold, hvor Rigsrevisionen finder, at der er begået fejl i form af brud på de bevillingsretlige regler, men hvor disse fejl ikke er af en sådan karakter, at der er tale om grov forsømmelse mv. i henhold til L 31, § 6, stk. 3, må man erkende, at der er en »gråzone«, hvor Rigsrevisionens bevillingsretlige opfattelse ikke kan søges gennemtvunget ved (muligheden for) indbringelse af Domstolsstyrelsens bestyrelsesmedlemmer for Den Særlige Klageret.

I Domstolsudvalgets betænkning var der foreslået en bestemmelse om, at ministeren skulle have adgang til at afsætte den samlede bestyrelse, såfremt bestyrelsen træffer »klart ulovlige beslutninger, som umiddelbart har vidtrækkende konsekvenser, eller er ansvarlig for alvorlige bevillingsoverskridelser« (Betænkning nr. 1319/1996, s. 113 og s. 406f.; jf. også L 31, alm.bem. pkt. 6.1. og 7.3.1.). Denne bestemmelse, der af Domstolsudvalget var foreslået indsat som lovens § 6, stk. 4, er ikke medtaget i L 31. Det må antages, at bestemmelsen - i kraft af dens afgrænsning til de nævnte meget specielle tilfælde - ikke ville have dækket den ovenfor beskrevne »gråzone«.

Med til det samlede billede hører, at justitsministeren vil have kompetence til at tilkendegive sin (og Folketingets) opfattelse over for Domstolsstyrelsen, jf. pkt. d ovenfor. Og hvis Domstolsstyrelsen trods alt dette ikke vil høre, har ministeren og Folketinget til syvende og sidst fat i den lange ende, i kraft af lovgivningsinitiativet og bevillingskompetencen.

Hertil kommer endelig realiteten i sagen, nemlig at det lige præcis for dommerne ikke vil se godt ud, hvis man af Rigsrevisionen kritiseres